

Dosarul nr. 2ra-1707/2022
2-17097695-01-2ra-07122022

Prima instanță: Judecătoria Hîncești, sediul Central (M. Macar)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Malii, V. Cotorobai, Iu. Cotruță)

Î N C H E I E R E

22 februarie 2023

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Eugen Scutelnic,
reprezentat de către avocatul Anatolie Barbacar,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu
Răspundere Limitată „Selicaprim” împotriva lui Eugen Scutelnic cu privire la
încasarea datoriei și rezilierea contractului de antrepriză,

împotriva deciziei din 30 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 20 aprilie 2017, SRL „Selicaprim” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Scutelnic Eugen, solicitând încasarea datoriei în mărime de 7455 euro
sau echivalentul în lei la data executării ce rezultă din procesul-verbal de primire
predare a lucrărilor din 29 septembrie 2014 și rezilierea contractului de antrepriză
nr. 3 din 18 martie 2014, încheiat între Scutelnic Eugen și SRL „Selicaprim”.

În motivarea acțiunii a indicat că la 18 martie 2014 între SRL „Selicaprim” și
Scutelnic Eugen fost încheiat un contract de antrepriză în scopul efectuării lucrărilor
de construcție a unei case de vacanțe în s. xxxx.

A relevat că, conform contractului încheiat, antreprenorul s-a obligat pe riscul
său propriu să execute lucrările conform normelor de calitate.

La 29 septembrie 2014 a fost încheiat procesul-verbal de primire predare a
lucrărilor, fiind indicat că au fost executate de o calitate corespunzătoare. Conform
pct. 4 al aceluiași proces verbal este menționată suma datoriei pârâtului față de
reclamant în valoare de 7455 euro.

A specificat că, de multe ori s-a solicitat încasarea datoriei, inclusiv în formă
scrisă, însă pârâtul nu s-a conformat, motiv din care s-a adresat în instanța de
judecată.

Prin hotărârea din 28 februarie 2018 a Judecătoriei Hîncești, sediul Central,
cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Selicaprim” împotriva lui

Scutelnic Eugen cu privire la încasarea datoriei și reziliere contractului de antrepriză a fost admisă parțial.

A fost încasat de la Scutelnic Eugen în beneficiul SRL „Selicaprim” datoria în mărime de 137 169 de lei ce rezultă din procesul verbal de primire-predare a lucrărilor efectuate și cheltuieli de judecată formate din plata taxei de stat în mărime de 4 115,07 de lei și cheltuieli pentru citarea publică în mărime de 176 de lei, în rest pretențiile s-au respins ca fiind neîntemeiate.

Prin decizia din 30 iunie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de reprezentantul apelantului, Scutelnic Eugen, avocatul Anatolie Barbacar, cu menținerea hotărârii Judecătoria Hîncești, sediul Central din 28 februarie 2018.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că SRL „Selicaprim” și-a executat obligația față de Scutelnic Eugen, însă ultimul nu a executat obligația corelativă de plată a sumelor convenite conform contractului de antrepriză din 18.03.2014 și procesului-verbal de predare-primire a lucrărilor efectuate din 29.09.2014.

Instanța de apel a apreciat eronat argumentul invocat în cererea de apel potrivit căruia Scutelnic Eugen a achitat integral antreprenorului prețul serviciilor de antrepriză, volumul lucrărilor îndeplinite, materialele de construcții, în condițiile în care nu au fost administrate probe care ar confirma stingerea acestei obligații asumate.

La 14 noiembrie 2022, prin intermediul oficiului poștal, Eugen Scutelnic, reprezentat de către avocatul Anatolie Barbacar, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei decizii noi privind respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată (f.d. 137-141).

În motivarea recursului a manifestat dezacordul cu decizia instanței de apel reiterând argumentele indicate în cererea de apel.

Suplimentar a indicat că, potrivit materialelor dosarului se atestă cert faptul că procura eliberată de către SRL „Selicaprim” pe numele angajatei Moroșanu Valentina este nulă de drept în condițiile legii or, aceasta nu conține data eliberării procurii.

Astfel, în opinia recurentului, probele la care face referință atât instanța de fond cât și instanța de apel au fost prezentate de către o persoană neîmputernicită. Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată se atestă cert faptul că probele pe care instanța de judecată își întemeiază soluția au fost prezentate de către o persoană neîmputernicită, iar toate acțiunile procedurale efectuate cu participarea reprezentantei Valentina Moroșanu sunt nule de drept, inclusiv nu pot fi admise cerințele cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată. Prin urmare, probele obținute cu încălcarea legii nu au putere de probațiune și nu pot fi puse de instanță în temeiul hotărârii.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 30 iunie 2022.

La 13 septembrie 2022, prin intermediul poștei electronice a fost expediată în adresa participanților la proces decizia motivată (f.d. 136).

Astfel, Colegiul constată că, recursul declarat de Eugen Scutelnic, reprezentat de către avocatul Anatolie Barbacar prin intermediul oficiului poștal la 14 noiembrie 2022, se consideră depus în termenul stabilit de lege.

La 07 decembrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 154).

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei

(MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Eugen Scutelnic, reprezentat de către avocatul Anatolie Barbacar, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Eugen Scutelnic, reprezentat de către avocatul Anatolie Barbacar.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Dumitru Mardari

judecători

Mariana Pitic

Victor Burduh